

SAO KHÔNG XUỐNG ĐƯỜNG?

Có ở đâu trên thế gian này
lòng yêu nước phải được kín giấu,
nếu không muốn bị tố, bị đấu;
bị xỉ vả, tra tấn, tù đày?
Có ở đâu trên thế gian này
sự gian trá, láo lếu, bịp bợm
và phản trắc lại được kính trọng,
được tôn vinh ghi nhớ đời đời...?

Truyền thống xưa Việt Tộc đâu rồi,
hai tiếng “đồng bào” chung một mẹ,
sao mĩa mai, nghịch lý đến thế,
đồng chủng sao quay giết đồng bào?

Ai trả lời câu hỏi tại sao
“Một nhà: người quan san muôn dặm;
anh em: bốn phương người vô sản”
mà không là người chung cội nguồn?
Phải chăng đây đất nước lạ thường,
con người quen với điều vô lý
và phản cảm trước chân thiện mỹ?

HSSV miền Nam tranh đấu. Ảnh: TL.

Đâu rồi ngày trí thức, sinh viên,
Phật tử miền Nam lớp lớp tiến lên
chống cuộc chiến ngăn làn sóng đỏ
của chính thể cộng hòa ta đó
đang ngày đêm bảo vệ tự do
chống xâm lăng Bắc Việt họ Hồ?

Đâu rồi những phong trào sôi nổi
“Hát cho đồng bào tôi nghe với,
và nghe đồng bào tôi hát vang”?

Đâu rồi phong trào vận động dân
đòi chấm dứt đấu tranh chống cộng,
đòi Mỹ về không còn một mống
để “Bác cùng chúng cháu hành quân
giải phóng miền Nam, chiếm Sài Gòn”,
đánh tư sản xanh chui xuống lỗ
để xây dựng nên tư bản đỏ?

Đã rồi hàng lớp lớp dân Nam
 bỏ anh em, nhà cửa, xóm làng,
 bỏ của cải, bỏ luôn mạng sống
 tìm tự do vượt qua biển rộng,
 bởi những trí thức, sinh viên này.
 Đâu rồi Trương Thìn ngày trước đây,
 đâu rồi các nhà thơ “lối lạc”
 những Lê Văn Ngăn, Trần Phú Nhạc,
 Lê Gành, Trần Vàng Sao, Đông Trinh,
 và những Hoàng Nghĩa, Đoàn Khắc Xuyên?

Nhạc sĩ Trần Long Ân

La Hữu Vang

Đâu rồi các nhạc sĩ rên siết,
 những Trần Quốc Khánh, Nguyễn Tuấn Kiệt;
 những Nguyễn Phú Yên, Nguyễn Xuân Tân,
 những Trần Văn Long, những Nguyễn Nam
 những Tôn Thất Lập, Miền Đức Thắng;
 những Nguyễn Văn Sanh, Trần Long Ân;
 ...Vũ Đức Sao Biển, với Xuân An,
 những Hải Hà, những La Hữu Vang
 với “Dậy mà đi” giục lớp trẻ,
 với “Tổ quốc ơi...” bùng khí thế,
 “Hát trong làn khói đạn” sục sôi?
 Những “Hội Tết Quang Trung” đâu rồi,
 vào những năm 1967?

Sinh viên xuống đường

Lễ ra mắt Đoàn HSSV quyết tử Đà Lạt. Ảnh: TL.

Những “Đêm nhạc Tôn Thất Lập” ấy
 ở Đại học Dược Khoa Sài Gòn,
 thời 1967 có còn?
 Những “Đêm thơ nhạc Sư phạm Huế”
 tháng 12, 1967
 xuống đường đốt xe Jeep, xe tăng
 để xe Nga, Tàu cộng dễ dàng
 nghiền nát đồng bào tìm chạy nạn
 trước khi Dinh Độc Lập lao thẳng,
 treo cờ máu lên đỉnh phát phơ,
 báo hiệu cáo chung một giấc mơ
 xây tự do, dân chủ dân tộc.
 Tôi không biết từ sau cơ cuộc
 ngày miền Nam nhuộm đỏ hoàn toàn
 nhờ công lao trí thức miền Nam,
 của sinh viên, thi sĩ, nhạc sĩ,
 đã có ai trong số anh chị
 cùng đồng bào vượt núi, băng rừng,
 vượt biển khơi nguy hiểm chưa từng
 để đi tìm tự do chân chính?
 Có ai trong anh chị vĩnh viễn
 vùi thân mình dưới đáy biển sâu,
 và có ai may mắn, biết đâu,
 đến được vùng tự do sinh sống,
 để anh chị hiểu thêm sâu rộng
 ý nghĩa của hai chữ tự do
 nó được mua bằng giá rất to.
 Bởi cái “thói đời” thường vẫn thế,
 cái trong tay ta thường xem nhẹ,
 không trân trọng, vun đắp, giữ gìn;
 còn “xuống đường” chống báng, biểu tình,
 để khi nó vuột, lòng quay quắt

tim kiếm lại thứ mình đánh mất
không chỉ trả giá bằng bạc tiền
mà cả bằng mạng sống của mình.

B.S. Trương Thìn

Nguyễn Phương Uyên

Trần Vũ An Bình, Việt Khang

Nguyễn Thị Bình cùng ông Huỳnh Tấn Mẫm (ngoài cùng bên trái) và những thủ lĩnh phong trào tranh đấu HSSV một thời.

Các anh đã có công lớn lắm
hỡi những Trương Thìn, Huỳnh Tấn Mẫm,
những Lê Hiếu Đằng, Lê Văn Nuôi...
các anh đánh đuổi Mỹ đi rồi
và tiếp rước về quân Đại Hán.
Và kia lịch sử đảng cộng sản
đã ghi công lao các anh rằng:
“Có lẽ từ lịch sử xa xăm
chưa có lúc nào giới trí thức
có cuộc ra quân đầy ngoạn mục
rầm rộ và ảnh hưởng rộng sâu
như phong trào Ca hát này đâu.
Phong trào đã góp phần không nhỏ
giúp tập hợp thanh niên thành phố
đấu tranh trong những năm chiến tranh.”
Vâng, chúng tôi xác nhận các anh
là các công thần của cộng sản.
Nhưng giờ nếu các anh can đảm
sao không xuống đường chống giặc Tàu?
Các anh đang làm gì, ở đâu?
Các anh có biết rằng hiện tại,
lớp sau các anh một thời đại,
cũng vì lòng yêu nước, thương dân
nhưng so ra họ có khác hơn-
không vì yêu Chủ nghĩa Xã hội-
họ giống các anh, cũng sôi nổi,

họ cũng viết nhạc, cũng làm thơ,
nhưng thơ của họ rất đơn sơ
không đồ sộ như các anh vậy:
những Đồng Dao, Đối Diện, Đứng Dậy;
thơ họ mộc mạc như tâm hồn
“Vì danh dự dòng dõi Lạc Hồng
họ quyết chống giặc Tàu xâm lược...
Vì tương lai quê hương đất nước,
họ chống bọn Tham nhũng, Độc tài.”
Nhạc họ chân chất như lòng người
không đồ sộ như các anh viết
“Hát cho đồng bào tôi nghe” riết –
tức Chúng ta đã đứng dậy rồi-
do Huỳnh Tấn Mẫm viết tựa lời
những lời nghe hùng hồn, sắt máu.
Ấy vậy mà họ bị tra khảo,
bị giam cầm, bị điệu ra tòa,
ngày mai đây phiên xử mở ra
họ bị xét xử tội yêu nước,
về ý thức tinh thần dân tộc
chứ không phải tinh thần viễn vông
quốc tế vô sản với đại đồng.
Các anh biết việc này không nhĩ?
Các anh thế nào đang suy nghĩ?
Các anh không tiếp tục hát đi,
“Hát cho đồng bào tôi ...” những gì,
“và nghe đồng bào tôi hát” nữa?
Sao các anh lạ lùng vậy chứ,
chỉ chống lại những người dựng xây,
bảo vệ tự do quê hương này
mà không dám chống quân thâm độc
mang họa tai đến cho dân tộc?
Sao các anh dám chống chính quyền
biết tôn trọng phẩm giá dân mình
mà các anh không dám chống lại
những người chà đạp, làm băng hoại
quyền tự do căn bản các anh
và mọi người Việt Nam xung quanh?

Sao các anh dám chống và giết
một thể chế chính trị luôn biết
bảo vệ các anh đủ mọi quyền,
cả tự do chống thể chế trên
mà các anh không biết chống lại
một chế độ tước đoạt hết thầy
quyền tự do, dân chủ dân ta
lại cõng rắn về cắn gà nhà
và rước voi về dày mả Tổ?

Các anh hiện giờ đang đâu đó,
hỡi Huỳnh Tấn Mẫm, Lê Văn Nuôi,
hỡi Trương Thìn, Lê Hiếu Đằng ơi...
hỡi các thi sĩ, văn nhân, nhạc sĩ
sinh viên, trí thức, các anh chị?
Sao các anh chị không xuống đường?

(Nguyễn Tường chuyển ý)
New York Nov 06, 2012